

V R T E C.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1883.

Leto XIII.

Mladeničeva molitev.

V resnici lep si, kranjski Bléd,
In zna te na široko svet!
Otók, svetišče in jezero
Ljudij sklicuje tisočero.

Uspenja*) bil je svetli dán,
Devici v slávo praznován;
V ta gód ondú je vsako léto
Krdélo rómarjev neštéto.

Tam v bôžjem hrámu zvón visi:
Kdor móli, kadar z njim zvoní,
Molítvo njega v svétej híši
Ob vsakej uri Bog uslíši.

Prevédno pôje zvón glasno,
Da vérnih prošenj stó in stó
Gorečedúšnih brez telésa
V procésiji hití v nebésa.

Tu žena móli za možá,
Naj Bog mu ljubo zdravje dá;
Za déte oča tam vzdehúje,
Da svét jih níkdar ne otrúje.

Starík, o pálico oprt,
Le rad imél bi sréčno smrt;
Maríja se z nebá ozíra,
In vrata prošnjam vseh odpira.

Mladenič, evo, tam je čil
Vso množico krepkó preril,
Za zvon potegnil srédi gnéče,
Vzdehní k Maríji hrepenéče:

„Tí véš, Maríja, in tvoj sín,
Da rés od srénih globočín
Želím se vama v službo dáti:
Nagni uhó mi, blaga mati!

Oh, kakor v ta visóki dán
Preplútl sem véren k tebi v stán,
Kder tí v podóbi nam prebíváš,
V nebesih véčno čast užívaš:

Takó me iz valóv svetá
Naj tvója mílost preveslá
V duhovskih opravíl zavéetje,
Kder klíje rajskih vrtov cvéetje!

*) Uspenje — vnebovzétje Maríje devíce.

A kakor cérkev ta je zdaj
Molitvam krāj in prošnjam krāj :
Sreča naj bode mi svetišče
Ljubezni bôžje le ognjišče !

In kakor tukaj zvón brenči.
Jedíno tebe da častí :
Bogá časté ob vsakem časi
In tebe lé naj móji glasí !"

Takó mladénič prěsil tām,
Vzdihával k tvójim je nogām ;
Kraljica míla ! ti uslíši,
Kar vnét je mólil v tvójej híši !

F. Krek.

Slavka.

I.

ihó je bilo ta večer v „slavčevem gaji.“ Mesec se je čudno lesketal na nebeskem oboku, na katerem je le sém ter tja blestéla kaka zvezdica. Nebó so prepregali sivi oblaki ... Mesec se je skríl za oblake ter se le zdaj pa zdaj pokazal v svojej bledeji svítlobi, da bi malo posíjal po zelenem logu ... Ob „slavčevem gaji“ je tekel mirni potoček, kakor da bi žuboreč hotel pripovedovati, da odhaja in s seboj nese neko posebno skrivnost. Veter je prepíhaval in vznemirjal drevje in listje po tléh ... Ko veter malo prestane, zašumelo je suho listje ondu od stare lipe sém. Bilo je, kakor bi nekdo hodil. In res, polagoma je stopala mlada deklica, kacih petnajst let stara, ondu mimo stare lipe in sedla na tla ob potoku. Očí je imela polne solzá, jokala je in zrla na oblačno nebó. Ne daleč izza gaja je bila videti hiša, kder je deklica stanovala, ali halje rečena služila. Vsak večer je prišla tu sém v „slavčev gaj,“ da bi se njeno sré razgovarjalo tajno z žuborečim potočkom in hladno pihajočimi sapicami, ki so jo poljubovale v njena mlada, nežna lica.

Takó jo vidimo tudi nocojšni večer. Objokana je prišla, da bi jokala, in kar je še več, da bi se poslovila od „slavčevega gaja.“ Bilo jej je zelo težko pri sré, da bode morala zapustiti ta toliko jej priljubljeni kraj. Slavec je pel na bližnjem drevesu svojo ponočno pesenco takó milo, da so njegovi nežni glasovi globoko segli deklici v sré in neka še večja bridkost se je polastí, ko so jej tí sreetopeči glasovi doneli na uho. Zdelo se jej je, kakor da bi tudi on tožil po njej, ker bode njemu samemu zapustila ta samotni kraj. In kdo je ta deklica ?

Joj si ga otroku, kateri ne vé za svoje stariše ! Tak otrok je na tem svetu žrtva velikemu trpljenju, katero ga večkrat užé zgodaj pahne v hladni grob. Tak otrok je popotnik, ki hiti za zvezdo sreče ... Išče je, misli sí, da jo vidi, hoče jo prijeti, ali žal — ko se jej približa — vidi, da drži v roki svečo, katera mu od viharja vsak čas ugasne. Takrat bridko zastóka in išče, išče, dokler mu ne izgorí sveča. Bedno hodi potem brez luči, brez nade. —

Takó je bilo tudi z našo deklico. Ali ona je bila še le popotnica, ki je iskala zvezdo sreče. Ona je bila otrok, ki ne vé, ali mu še živé ali ne stariši, bratje in sestre. Znala je, da je ubožna in zapuščena ter je do síb